

Läsa långsamt

”Svensk Kyrkotidning är lite som en högmässa”

Att fira högmässa en söndag klockan elva är tidskrävande. Det vill säga, det kräver ett eget tempo. Man måste lämna smartphone-tempo och TV-hastighet i vapenhuset. Ibland är det svårt och ibland blir jag irriterad: ”Kan ingen säga åt den där kyrkvärden att resa sig i *början* av sista versen istället för att *efter* att den sista versen tonat ut börja samla ihop sin kjol och sin förbönsbok och släpa sig mot ambon?” Då får jag påminna mig om att här gäller andra lagar. Kyrkorummet och gudstjänsten är krävande, men inte krävande på samma destruktiva sätt som vårt uppskruvade livstempo i övrigt. Nej, det är krävande för att det lyder under helt andra lagar, under den barmhärtiga gudens långsamma lag.

Högmässan jag firade på pingstdagen var inget undantag, och den inledde prästen med att konstatera att vi alla var där av olika anledningar, att vi kom från olika håll, att vi hade olika mål, men att vi just nu alla var där och skulle ha en stund tillsammans. Den inledningen är så långt från samtida ideal om målstyrning man kan komma. Den gav inga svar på frågorna om varför vi var där eller vad vi skulle uppnå tillsammans. Vi skulle ”vara där en stund” helt enkelt. Det är provocerande otidsenligt. En radikal brist på målinriktad ambition. Dessutom befann sig även denna ”stund” i samma kyrkliga tidsficka som alla andra högmässor—den där tiden stått stilla. Det är lite som när man idag får återse gamla TV-program, *Hylands hörna* eller *Gomorrön Sverige*. Gäster som ska göra en sånginsats får i godan ro masa sig från ena änden av TV-studion till den andra där mikrofonen väntar, hela tiden i bild. Allt får ta tid.

Även den tidning du nu håller i din hand krä-

ver ett eget tempo. *Svensk Kyrkotidning* är lite som en högmässa, den kräver att man sänker tempot från dagstidningsläsande eller nätsurfande. Den kräver helt enkelt att man läser långsamt.

Visst, det finns snabb-varianter – att bara läsa rubriker, ingresser och pluggar, eller att hoppa direkt till textutläggningarna. Och så ultra-snabb-varianten, förstås – att helt sonika vända på tidningen och gå rakt på de lediga tjänsterna. Inget ont i det, vi behöver snabb-varianter ibland, men faktum är att jag som redaktör är stolt både över vår anspråkslösa layout och över våra långsamma texter.

På samma sätt som jag är stolt över att arbeta för en organisation vars huvudsakliga syssla – själva gudstjänstfirandet – går på tvärs mot samtiden, är jag stolt över att arbeta för en tidning som låter resonemangen få ta plats och tid. Det finns inte många sådana mediautrymmen kvar idag. Det råder kris för de så kallade papperstidningarna. Allt fler tidningar har svårt att överleva i läsplattans tidevarv, och många har redan gett upp för att enbart finnas på nätet. Intressant är dock att spetsjournalistiken snarare blir långsammare än snabbara. Samtidigt som det finns ett större utbud av kortfattad nyhetsrapportering och snabb information får de grävande artiklarna bli längre och mer fördjupande, liksom essäerna. Uppenbarligen har läsarna, vi, samhället ett behov av långsamma och fördjupande artiklar, och kanske har vi även ett behov av långsamma och fördjupande gudstjänster.

PETRA CARLSSON

